

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 17Csp/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4220200298
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Hudecová PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2020:4220200298.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno pred sudkyňou JUDr. Dominikou Hudecovou, PhD. v právnej veci žalobkyne: W. A., nar. XX.XX.XXXX, P. C. XX, Kolárovo, v konaní zast.: Sidor a partneri, s.r.o., Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.000,- eur, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 29.1.2020 žalobkyňa doručila súdu žalobu, ktorou sa domáhala, aby jej súd finančné zadostučinenie vo výške 1.000,-€ a zároveň priznal náhradu trov konania. Svoju žalobu založila na tom skutkovom a právnom základe, že uzatvorila so žalovaným 1) dňa 18.12.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500038136, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500,- Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42-och mesačných splátkach po 80,37 Eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 67,53 %, celková čiastka, ktorú mala žalovanej vrátiť bola 3,375,54 Eur, 2) ďalej dňa 03.04.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500023629, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500,- Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42-och mesačných splátkach po 80,37 Eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 67,50 %, celková čiastka, ktorú mala žalovanej vrátiť bola 3.375,54 Eur a 3) dňa 18.12.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500038136, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500,- Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42-och mesačných splátkach po 80,37 Eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 67,53 %. Celková čiastka, ktorú mala žalovanej vrátiť bola 3,375,54 Eur. Žalobca považoval všetky tri zmluvy za bezúročné a bez poplatkov, preto sa obrátil predsporovou výzvou na žalovaného, aby uzatvorili mimosúdnu dohodu. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobcu k mimosúdnej dohode, domáhal sa žalobca ochrany svojich práv na príslušnom súde. Žalobkyňa vo svojich žalobách v zastúpení právnym zástupcom uviedla, že zmluvy sú v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom, teda že zmluvy neobsahujú náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Okresný súd Komárno rozsudkom zo dňa 26.03.2018, sp. zn. 14Csp/72/2017 žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 403,15 EUR s 5% úrokom z omeškania ročne od 05.08.2017 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%.

2. Súd v rámci zmluvy č. 8500038136 zistil najmä nedostatky v tom, že nemal za preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle strán sporu ako zmluvných strán v časti údajov RPMN, absentovala písomná forma zmluvy o spotrebiteľskom úvere má za následok, že

spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, predmetná zmluva aj tak (keby je platný právny úkon) neobsahuje všetky obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 cit. zákona), v písomnom vyhotovení zmluvy nie je uvedený údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ani termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, zmluva v časti úroku vo výške 70,01 % z úveru je v rozpore s dobrými mravmi a so zákonom. Rozsudok bol potvrdený aj Krajským súdom Nitra vo veci 12Co/139/2018.

3. O zmluve č. 8500023629 rozhodol Okresný súd Komárno dňa 05.12.2017, sp. zn. 10Csp/72/2017, pričom súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 558,31 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 14.04.2017 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 89,80%. Súd v rámci tejto zmluvy nemal za preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle strán sporu ako zmluvných strán, Dohoda o poskytnutí služby v bode 8. žiadosti žalobkyne z 30.3.2013 č. 8500023629 o poskytnutie úveru bola neplatným právny úkonom.

4. Rozsudok bol potvrdený Krajským súdom Nitra, sp. zn. 25Co/119/2018, avšak z tých dôvodov, že dohodnutá výška úroku 70,01% ročne je aj v rámci celkovej odplaty za úver neprimerane vysoká, teda neplatná, je nevyhnutné konštatovať, že predmetná zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu dňa 03. 04. 2013, neobsahuje údaj o úrokovej sadzbe (§ 9 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch) a obsahuje nesprávnu výšku ročnej percentuálnej miery nákladov.

5. zmluve č. 8500038136 rozhodol Okresný súd Komárno dňa 13.03.2018, sp. zn. 13Csp/71/2017, pričom súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 402,52 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 03.12.2017 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 100% . Súd v rámci tejto zmluvy nemal za preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle strán sporu ako zmluvných strán, žalovaný započítal so sumou úveru poplatkov vo výške 215,75 eur podľa Dohody o poskytnutí služby - táto podmienka spôsobuje hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov tohto právneho vzťahu v neprospech spotrebiteľa, a preto je neplatná. Rozsudok bol potvrdený Krajským súdom Nitra, sp. zn. 9Co/240/2018, pričom pre správnosť konštatovaných záverov dodal, že pokiaľ z údajov o schválenom revolvingovom úvere vyplýva, že predpokladaná RPMN je 70,01% a ročná úroková sadzba revolvingu je 76,21%, už z tohto je zrejmé, že RPMN bola určená nesprávne. Ak potom bol údaj o RPMN uvedený nesprávne, zmluva nespĺňa náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, a preto ju treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že zmluvy sú neplatné, resp. úvery sú bezúročné a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť vždy len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi vydať.

6. Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje. Škoda spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia) ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy, by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v končenom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobcu je pritom zrejmý z toho, že najskôr bol zo strany žalovaného zavedený (nepravdivo informovaný) o podmienkach úveru, následne bol nútený plniť na účet žalovaného prostriedky na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok a napokon bol žalobca nútený podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť. Výšku finančného zadosťučinenia žalovaná odvodzovala od výšky úveru, morálnej a majetkovej ujmy a ako náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia

bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Napokon, ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu (Krajský súd Trenčín, sp. zn. 4Co/124/2019).

7. Súd doručil žalovanému žalobu spolu s prílohami a uznesením v zmysle § 167 ods. 2 CSP dňa 20.02.2020 na ktoré reagoval podaním doručením súdu dňa 09.03.2020, v ktorom uviedol, že za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje a) úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, b) zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom. Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobca ani neoznačil a ani nekonkretizoval, porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.: Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešného uplatnenie akéhokoľvek práva, potom zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu završenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. Žalovaný poukázal na to, že okrem podanej žaloby žalobca podal aj inú žalobu o zaplatenie finančného zadosťučinenia, a o ktorej je vedené konanie pod sp.zn. 10Csp/5/2020, osobitne na to, že žaloba podaná v tomto konaní a v konaní 10Csp/5/200 sú podané v blízkej časovej súvislosti, teda žalobcovi nebránila žiadna prekážka podať žalobu na základe tvrdení uplatňovaných separátne v každom z nich. Žalobcovi nebránila žiadna objektívna prekážka uplatňovania požiadavky na primerané finančné zadosťučinenie už v danom konaní, a to aj s odkazom na rozhodnutie 14Csp/72/2017 (napríklad aj formou zmeny žaloby, ktorú Civilný sporový poriadok upravuje ako prostriedok na rozšírenie uplatňovaného nároku čo do dôvodov, výšky práve aj s poukazom na hospodárnosť civilného procesu). Popierame tvrdenie žalobcu, že žalovaný sa chcel predložením dohody o zrážkach zo mzdy zamestnávateľovi žalobcu obohatiť. Žalovaný preto tvrdí, že je na mieste posúdiť žalobu aj s poukazom na dodržanie zásad vyjadrených v článku 3 a 5 Civilného sporového poriadku. Opísaný postup žalobcu je nielen príkladom toho, že ide o snahu znevýhodniť druhú stranu spôsobiť jej ujmu. Súčasne je zjavné, že žalobca takýmto spôsobom zneužíva ustanovenie § 3 ods. 5 uvedeného zákona, pretože nesleduje dosiahnutie účelu - nastolenie rovnováhy zmluvných strán, ale vytvorenie neoprávneného obohatenia. Na túto skutočnosť poukázal vo svojej rozhodovacej činnosti napríklad aj Krajský súd v Prešove, rozsudok sp. zn. 14Co91/2012. Nejestvuje žiadny oprávnený, zákonný a ani logický dôvod, aby žalobca za účelom získania finančného zadosťučinenia účelovo podával niekoľko žalôb, ak tak mohol preukázateľne spraviť jednou; jednoznačnej účelovosti nasvedčuje už obsah splnomocnenia, ktoré je formulované všeobecne práve preto, aby sa uplatnilo vo viacerých konaniach. Podľa žalobcu má uplatňované finančné zadosťučinenie plniť sankčnú funkciu. Žalovaný však na margo tohto tvrdenia uvádza, že tak ako platí princíp „konzumpcie“ sankcií vo verejnom práve, platí aj vo vzťahu k § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z, čo znamená, že priznanie finančného zadosťučinenia znamená finančné zadosťučinenie za všetky skutočnosti, ktoré nastali do rozhodnutia súdu o jeho priznaní. Ak vo verejnom práve platí princíp, že zbiehajúce sa delikty sú postihnuté len sankciou určenou pre najväznejší z nich, potom pri aplikácii § 3 ods. 5 uvedeného zákona, ktoré má rovnako verejnoprávny charakter, nie je možné postupovať inak. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo

teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie.

8. Namieta obsah podanej žaloby ako neurčitého podania. Prvá polovica textu obsiahnutého v podanej žalobe predstavuje iba prepísané znenie zákonných ustanovení, pričom v druhej časti textu sa nachádza iba je vágna, všeobecná argumentácia, ktorá je založená na paušálnom konštatovaní bez bližšieho vecného zdôvodnenia konkrétnych skutkových okolností súvisiacich s predmetným zmluvným vzťahom. V podanej žalobe teda absentuje pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností podľa § 132 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok. Rovnako aj znenie žalobného petitu je upravené zmätočne, neurčito a nezrozumiteľne, nakoľko z jeho obsahu nie je možné bez akýchkoľvek pochybností dospieť k jednoznačnému záveru, že čoho sa žalobca vlastne domáha. Žalovaný zároveň namietal nesprávnosť právnej kvalifikácie uplatneného nároku žalobcu. Poukázal na to, že žalobca svoje skutkové tvrdenia opiera o aplikáciu právnych predpisov, ktoré neboli účinné v čase uzatvorenia dotknutej Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500044073 zo dňa 26.03.2014, na ktorú sa žalobca odvoláva a jej kópiu predložil v prílohe podanej žaloby. Predmetný zmluvný úverový vzťah bol medzi stranami sporu uzavretý dňa 26.03.2014, a to za účinnosti zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa názoru žalobcu je možné preskúmaním predmetnej Zmluvy zistiť, že táto sa prieči dobrým mravom, keďže žalobca ako spotrebiteľ nemohol obsah zmluvy a zmluvných podmienok nijako ovplyvniť, čo vnáša do takého vzťahu titulom spotrebiteľskej zmluvy značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a z toho dôvodu je potrebné zmluvu považovať za absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Uvedené tvrdenie neobstojí ako právne relevantný argument. Právny názor žalobcu o neplatnosti predmetnej Zmluvy prezentovaný v podanej žalobe zrejme vychádza z predpokladu, že žalobca ako spotrebiteľ nemohol obsah zmluvných podmienok predmetnej Zmluvy ovplyvniť preto, lebo má charakter štandardnej formulárovej zmluvy. Pokiaľ ide o predformulované znenie spotrebiteľských zmluvných dokumentov tvrdíme, že táto skutočnosť nie je protiprávna, neporušuje žiadne ustanovenie určené na ochranu spotrebiteľa a teda nespôsobuje ani neplatnosť takto predformulovanej a následne uzavretej spotrebiteľskej zmluvy. Žalovaný namieta zjavnú neodôvodnenosť nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou, ktorej charakteristickými znakmi sú poskytnutie peňažných prostriedkov veriteľom, stanovenie sumy týchto prostriedkov a odplata za ich poskytnutie. Tejto skutočnosti si bol dlžník pri podpise zmluvy plne vedomý. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť vrátiť iba poskytnuté peňažné prostriedky. Zmluva o úvere je obligatórne odplatnou, preto je relevantnou a namieste skôr otázka, či suma splatená nad rozsah istiny odporuje zákonu, a to vzhľadom k moderačnému právu súdu v oblasti výšky odplaty za (spotrebiteľský) úver. Žalovaný poukazuje na to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je osobitným nárokom, ktorý nie je upravený spotrebiteľským právnym režimom, teda aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné posudzovať podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Bezdôvodné obohatenie ani nie je osobitne regulované pre oblasť spotrebiteľských vzťahov. Jeho právna úprava je spoločná pre všetky súkromnoprávne vzťahy. Ak je v zákone určitý inštitút upravený nielen všeobecne, ale aj s určitým špecifikami (napríklad pre oblasť spotrebiteľských vzťahov), potom práve len v rozsahu tejto špecifickej úpravy je možné hovoriť o „spotrebiteľskej“ povahe tej časti vzťahu, ktorý je takouto špecifickou úpravou regulovaný. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal, aby súd žalobu zamietol a súčasne zaviazal žalobcu k náhrade trov právneho zastúpenia žalovaného

9. Žalobkyňa na vyjadrenie žalovaného reagovala podaním doručeným súdu dňa 30.03.2020 a uviedla v ňom, že Žalovaný iba všeobecne a paušálne popiera nárok žalobcu na primerané zadostučinenie, hoci

10. jeho nárok objektívne existuje a je podoprený relevantnými dôkazmi. Je nepochybné, že porušenie ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. predstavuje porušenie práva žalobcu ako spotrebiteľa. Zákon č. 250/2007 Z. z. je všeobecným zákonom vo vzťahu k spotrebiteľom a dodávateľom, bez ohľadu na špecifiká ich právneho vzťahu. Zákon o spotrebiteľských úveroch je následne zákonom špeciálnym, ktorý konkretizuje práva a povinnosti strán pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom tento zákon celkom jednoznačne slúži k ochrane spotrebiteľa (už len z dôvodu, že veriteľ má povinnosť uviesť do zmluvy o úvere náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona). Podmienka porušenia práva spotrebiteľa, a to práva na pravdivé, riadne a včasné informácie o poskytovanom produkte (spotrebiteľskom úvere), je teda splnená, o čom bolo právoplatne rozhodnuté. Zároveň žalovaný použil

voči žalobcovi neprijateľné podmienky, ktoré sú zakázané, teda došlo aj k porušeniu ustanovenia § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka. Rozsudky, ktoré žalobca k žalobe priložil, sú právoplatné, teda záväzné pre strany sporu, ako aj pre konajúci súd. Za predmetné porušenia pritom zodpovedá práve a výlučne žalovaný, ktorý predmetnú zmluva o spotrebiteľskom úvere predložil žalobcovi na podpis a mal z tejto zmluvy prospech. Žalobca v žalobe uviedol, ktoré práva a povinnosti boli porušené - išlo o ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého má veriteľ povinnosť riadne a pravdivo informovať spotrebiteľa o podmienkach úveru, a taktiež došlo k porušeniu ustanovenia § 53 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože do zmluvy boli zakomponované neprijateľné podmienky. V konečnom dôsledku, aj aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR je celkom jednoznačná, pokiaľ ide o podmienky pre priznanie nároku podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z..

11. Napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (rozsudok zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017): „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je doviesť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom

12. je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na

13. všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Pokiaľ ide o sumu primeraného finančného zadosťučinenia, túto žalobca dostatočne odôvodnil s odkazom na konkrétne skutočnosti. V tejto súvislosti je potrebné tiež zdôrazniť, že výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu, teda žalobca ju odhaduje s prihliadnutím na relevantnú súdnu prax a okolnosti prípadu. Túto nie je možné vypočítať tak, ako napr. bezdôvodné obohatenie z bezúročného úveru. Žalobca opätovne zdôrazňuje, že žalovaný uzatvoril so žalobcom viacero zmlúv, ktoré mali totožné vady, vrátane opakovaného použitia neprijateľných podmienok bez akejkoľvek snahy žalovaného tento stav napraviť. Javí sa potom absurdná a účelová obrana žalovaného, ktorý sa stavia do pozície subjektu, ktorému má byť zo strany spotrebiteľa ublížené tým, že uplatňuje jeho zákonné nároky, pretože žalovaný sám postupoval viacnásobne v rozpore s kogentnou právnou úpravou ochrany spotrebiteľa bez snahy mimosúdne sa dohodnúť alebo napraviť

14. nezákonný stav. Napokon, ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu (Krajský súd Trenčín, sp. zn. 4Co/124/2019): a) intenzita zásahu do práv spotrebiteľa - použitie neprijateľných podmienok, poskytnutie nižšej sumy úveru, ako bola deklarovaná

v zmluve, úročenie neposkytnutej časti finančných prostriedkov úrokom vo výške až 70% a pod, b) výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným - viac ako 2.000,- EUR, ktoré žalovaný od žalobcu požadoval na základe každej jednotlivkej zmluvy, čo spolu činí viac ako 6.000,- EUR (táto suma v praxi pritom predstavuje ročný príjem bežne zarábajúceho človeka v podmienkach SR), c) dĺžka trvania závadného stavu - od uzatvorenia zmluvy až do právoplatného rozhodnutia, čo v jednotlivých prípadoch predstavovalo dobu viac ako 5 rokov, d) objektívne spôsobilosti vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobcu - znižovanie životnej úrovne na úkor žalovaného, ktorý nielen že požadoval neprimerane vysokú odplatu za úver (vyššie splátky znamenajú pre spotrebiteľa vyšší výdaj a menej finančných prostriedkov pre osobnú spotrebu), ale dokonca poskytol aj úver v nižšej výške, než ako deklaroval (žalobca teda na vyriešenie svojej životnej situácie dostal menej, ako sa žalovaný zaviazal). Napokon nemožno prehliadať skutočnosť, že žalovaný sa odmietal akokoľvek mimosúdne dohodnúť, teda žalobca bol nútený domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu. Rovnaký postoj vo vzťahu k žalobcovi (spotrebiteľovi) a jeho nárokom má žalovaný aj v tomto konaní.

15. Súd vytyčil pojednávanie na dňa 14.10.2020. Právny zástupca žalobcu sa na pojednávanie nedostavil, doručenie predvolania mal vykázané dňa 9.7.2020, svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil podaním dňa 5.10.2020 a súhlasil, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti. Nedostavila sa právna zástupkyňa žalovaného, doručenie predvolania mala vykázané dňa 9.7.2020. Svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnila podaním dňa 28.8.2020 a súhlasila, aby sa rozhodlo v jej neprítomnosti.

16. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinami navrhnutými stranami sporu a to najmä: Rozsudok Okresného súdu Komárno sp.zn.: 10Csp/72/2017 -81 č.l. 13, Rozsudok Okresného súdu Komárno sp.zn.: 14Csp/72/2017 - 72 č.l. 21, Rozsudok Okresného súdu Komárno sp.zn.: 13Csp/71/2017 - 81 č.l. 32, Rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9Co/240/2018 -133 č.l. 39, Rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 25Co/119/2018- 163 č.l. 49, Rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 12Co/139/2018- 127 č.l. 68, potvrdenie spôsoby o výkone advokácie č.l. 77, splnomocnenie č.l. 79 a z vykonaného dokazovania mal súd za preukázaný nasledovný skutkový právny stav:

17. Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným zmluvu 1.) dňa 18.12.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500038136, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500,- Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42- och mesačných splátkach po 80,37 Eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 67,53 %, celková čiastka, ktorú mala žalovanej vrátiť bola 3,375,54 Eur, zmluvu 2.) ďalej dňa 03.04.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500023629, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500,- Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42-och mesačných splátkach po 80,37 Eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 67,50 %, celková čiastka, ktorú mala žalovanej vrátiť bola 3.375,54 Eur a zmluvu 3.) dňa 18.12.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500038136, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500,- Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42-och mesačných splátkach po 80,37 Eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 67,53 %. Celková čiastka, ktorú mal žalovaný na základe horeuvedených rozsudkov žalobkyňi vrátiť bola 3.375,54 Eur. Žalobca sa domáhal žalobou doručenou súdu dňa 29.1.2020, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie finančného zadost'učinenia vo výške 1.000,-€ na základe uvedených rozsudkov. Žalobca sa domáhal v inom konaní vedenom na Okresnom súde v Komárne pod sp. zn. 10Csp/5/2020 na základe žaloby doručenej dňa 23.1.2020 Okresného súdu Komárno, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie finančného zadost'učinenia vo výške 300,-€ za porušenie zákonných ustanovení zo zmluvy č.8500023630 zo dňa 3.4.2013, ktoré boli konštatované rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn 14Csp/71/2017 zo dňa 26.3.2018. Žalobcovi bolo v konaní zo dňa 7.9.2020 vedenom na Okresnom súde v Komárne pod sp. zn. 10Csp/5/2020 priznané finančné zadost'učinenie vo výške 300,-Eur .

18. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len zákon o ochrane spotrebiteľa), Tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

19. Podľa § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

20. Podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

21. Podľa § 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi; ustanovenia § 7 až 9 tým nie sú dotknuté. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže prívodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

22. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy medzi stranami sporu (21.11.2012) (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

23. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

24. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: druh spotrebiteľského úveru, obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o

spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť, úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

25. upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru, veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie, výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe, informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia, právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16, spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23, priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

26. Podľa § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

27. V zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi (ktorými sú Občiansky zákonník, zákon č. 129/2010 Z.z. a pod.), má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávateľia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany spotrebiteľovi. Jediným predpokladom pre uplatnenie tohto práva je len úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti (napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky použitej v spotrebiteľskej zmluve). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby bola spotrebiteľovi privedená konkrétna ujmy, zákon nevyžaduje. Zákonodarca v tomto prípade uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (resp. bezdôvodné obohatenie), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť

finančného zadosťučinenia. Preto bude vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

28. Primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa má okrem satisfakčnej funkcie i funkciu sankčnú (zaplatenie finančného zadosťučinenia predstavuje pre porušiteľa finančnú ujmu, nie len ujmu morálnu) a tiež i funkciu preventívnu, pretože musí odraďovať od ďalšieho nezákonného postupu porušiteľa. Účelom poskytnutia finančného zadosťučinenia je odčinenie ujmy a útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný alebo diskriminovaný.

29. Výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, ustálenie jej výšky je na úvahe súdu, ktorý v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod..

30. Vo veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 13Csp/345/2017 sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplata sumy 1.887,78 € s príslušenstvom dôvodiac, že pre absenciu zákonných náležitostí, resp. nesprávne uvedenie údajov v uzavretej Zmluve o hotovostnom úvere a zmluve o revolvingovom úvere č. 4211108167 zo dňa 21.11.2012 je potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa bola v predmetnom konaní plne úspešná, keď súd podanej žalobe vyhovel (rozsudok Okresného súdu Komárno č.k. 13Csp/345/2017-99 zo dňa 31.7.2018) a rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo potvrdené odvolacím súdom (rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 12Co/244/2018-164 zo dňa 26.11.2019). V rozsudku Okresného súdu Komárno i rozsudku Krajského súdu v Nitre bolo konštatované porušenie ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z.. Právoplatným ukončením konania vedeného na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 13Csp/345/2017 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie. Na strane žalobkyne musí byť preukázaná aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností, aby bolo čo reparaovať, resp. že musí preukázať aké konkrétne práva alebo povinnosti boli porušené ako aj výšku vzniknutej ujmy, súd poukazuje na rozhodovacia prax súdov SR, ktorou bolo vo vzťahu k nároku na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa opakovane judikované, že takýto nárok spotrebiteľovi patrí v prípade, ak z jeho strany došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitných predpisov, pričom za úspešné uplatnenie takéhoto nároku je možné považovať i uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu spotrebiteľského úveru, ktorý bol súdom vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov, čo bol i daný prípad. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť všetky svoje funkcie - satisfakčnú, sankčnú i preventívnu. Primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné ustáliť v takej výške, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil dodávateľ (žalovaný) voči spotrebiteľovi (žalobkyni) a tiež ho treba chápať ako odmenu pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, keď možno predpokladať, že dodávateľ sa konania (ktorého sa dopustil voči konkrétnemu spotrebiteľovi) už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

31. Súd zhodnotením skutkového stavu, pri súčasnom aplikovaní zásady v zmysle §295 CSP, kedy sa snažil vyhľadať aj také dôkazy, ktoré sám spotrebiteľ nenavrhol, dospel k názoru, že žalovanej už bolo priznané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 odsek 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, vo výške 300,- Eur rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 10Csp/5/202 zo dňa 7.9.2020, na základe žaloby doručenej súdu dňa 23.01.2020, v ktorom bol žalovanej zároveň priznaný nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Konania na ktoré žalovaná odkazmi vo svojej žalobe, boli skončené, po 1 konaní vedené na Okresnom súde Komárno pod spisovou značkou 10C Csp. /72/2017 rozsudkom zo dňa 05.12.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/119/2018 zo dňa 27.03.2019, konanie vedené na Okresnom súde Komárno pod spisovou značkou 14Csp. 72/2007 bolo skončené rozsudkom zo dňa 26.03.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre spisová značka 12Co/139/2018 zo dňa 28.05.2019, konanie vedené na Okresnom súde

Komárno pod spisovou značkou 13Csp /71/2017 bolo skončené rozsudkom zo dňa 13.03.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre spisová značka 9Co/240/2018 zo dňa 02.05.2019. Súd mal za to, že všetky tieto konania boli právoplatne skončené s dostatočným predstihom na to, aby mal žalobca možnosť uplatniť si žalovaný nárok spolu v jednej žalobe s nárokom uplatňovaným v konaní 10Csp /5/2020, ktoré bolo začaté na základe žaloby doručenej súdu dňa 23.1.2020. Žaloba v tejto veci, s totožným žalobným návrhom, i keď z inej zmluvy o revolvingovom úvere, uzatvorenej totožnými zmluvnými stranami, žaloby doručenej súdu dňa 29.1.2020, mal možnosť v zmysle zásady rýchlosti a hospodárnosti konania, uplatniť svoj nárok v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp.zn. 10Csp/5/2020. Ustálenie výšky finančného zadosťučinenia je na úvahe súdu, ktorý v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. V predmetnej veci a zohľadnením všetkých uvedených princípov a kritérií, súd dospel k názoru, že finančné zadosťučinenie priznané žalobkyni v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno sp.zn. 10Csp/5/2020 je vzhľadom na intenzitu, časové trvanie závadného konania, satisfakčnú a sankčnú funkciu dostačujúce a priznanie ďalších nárokov na finančné zadosťučinenie, hoci z odlišných zmlúv, avšak medzi tými istými zmluvnými stranami, by bolo v rozpore so základnými princípmi civilného sporového konania v zmysle čl. 3 ods. 1 a čl.5 CSP. Súd podotýka, že trovy jednotlivých konaní boli žalovanej súdom priznané a preto finančné zadosťučinenie nemôže predstavovať nástroj na uspokojenie finančných nákladov žalobcu vynaložených na domáhanie sa svojich práv. Za týmto účelom CSP stranám priznáva uplatnenie náhrady trov konania, ktorá bola žalobkyni vo všetkých sporoch jednotlivo priznaná. Vytváraním ďalších sporov, žalujúcich každý nárok jednotlivo, žalobkyňa nerešpektuje zásadu hospodárnosti konania a zjavne zneužíva svoje, súdom priznané právo, na vytváranie neúčelne vynaložených trov konania.

32. Vzhľadom na uvedené súd žalobu zamietol.

33. O trovách konania rozhodol súd podľa § 257 CSP, keďže vzhliadol okolnosti hodné osobitného zreteľa a to v tom, že by nepokladal za spravodlivé priznať trovy strane podľa pomeru jej úspechu vo veci, nakoľko súdy judikovali právo žalobcu, avšak v tomto konkrétnom prípade súd pokladá žalované finančné zadosťučinenie za nedôvodné, vzhľadom na to, že žalobca už dostal finančné zadosťučinenie priznané na základe iného konania a súd ho pokladá za dostatočné vzhľadom na rozsah a mieru zásahu do práv žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Komárno v dvoch písomných vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú mu týmto rozhodnutím, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.